

'Die tijdelijkheid werkt bevrijdend'

Been everywhere, seen everything is de titel van de expositie van oud-Minervastudent Rolina Nell (39). Ze reisde een jaar lang als *artist in residence* door Europa en Azië. Een gedeelte van het onderweg geschilderde werk is te zien in Academie Minerva.

Foto: Pepijn van den Broeke

Rolina Nell knipt een silhouet voor haar muurschildering van een Gronings meisje.

In de ronde expositieruimte hangen zes levensgrote schilderijen van op de rug geziene vrouwenfiguren, realistisch en prachtig transparant geschilderd. Je hebt de neiging om ze om te draaien om te kijken welk gezicht er bij hoort. Drie Chinese meisjes, stiekem gefotografeerd op een expositie, en twee Iraanse vrouwen in zwarte chador, waarvan één met een kind aan haar arm bungelend. Mysterieus en spannend. Wie zijn het, waar kijken ze naar en waar gaan ze naartoe? 'Geen van die vrouwen weet dat ik ze geschilderd heb', bekent de kunstenaar. 'Ik maak onderweg met een klein camera'tje klik-klik-klik snapshots of snelle schetsen op straat.' 28 schilderijen maakte ze er uiteindelijk van. En nu maakt ze als *artist in residence* een muurschildering in Academie Minerva. Vanaf 2001 heeft Rolina constant gewerkt, 'Kunst gemaakt. Ik vertrok naar Rotterdam naar mijn eerste gastatelier, via de stichting B.a.d. Daarna heb ik er zelf een artiestenresidentie gerund.' In 2007 liet ze alles voor een jaar achter zich, ze wilde op reis. Ze vroeg in 2006 een basisstipendium aan bij het Nederlands Fonds voor Beeldende kunst, Vormgeving en Bouwkunst. 'Dat kun je

doen als je vier jaar afgestudeerd bent. Het is een basisinkomen, zodat je al je tijd kunt besteden aan de kunst. Het was een mooie aanvulling. Ik verkocht bijna al mijn spullen en plande samen met mijn vriend, die een jaar vakantie had, een werkreis van een jaar. Over land naar China en weer terug.

Rolina reisde steeds ongeveer een maand en maakte onderweg foto's en schetsen. 'Daarna bleef ik een maand op één plek om te schilderen. Van tevoren had ik vier gastateliers geregeld. De andere twee onderweg. Die tijdelijkheid van zo'n gastatelier is heel prettig. Als *artist in residence* heb je gewoon niets anders te doen dan schilderen. Je woont en werkt steeds in een andere omgeving, leert andere mensen kennen en andere ziens- en denkwijzen. Heel verfrissend. Geen afspraken met vriendinnen, geen telefoon, soms zelfs geen internet. Dat kan heel fijn zijn. Contact met Nederland was er wel. Ik hield een weblog bij op mijn website en iedere vrijdag stuurde ik per fax een tekening op naar Nederland, mijn Friday column. Heel gedisciplineerd. Als kunstenaar moet dat wel, je creëert tenslotte je eigen werk.'

Het meest nieuwsgierig was Rolina naar Iran. 'Daar had ik van te voren een visum voor aangevraagd. Het reizen was gemakkelijk, de mensen zijn heel vriendelijk. Ik moest natuurlijk wel een hoofddoek dragen en mijn hele lichaam bedekken, maar dat weet je van tevoren. We zouden daar in een gastatelier van een kunstenaar in de bergen gaan wonen. Maar het was er stervenskoud en er was geen kachel. Toen mochten we een maand bij de moeder van de kunstenaar in het traditionele gedeelte van Teheran logeren. Ik schilderde er in haar tuin. Ze was ontzettend vriendelijk en bezorgd en keek iedere keer of mijn hoofddoek wel goed zat, als ik naar buiten ging. Na een tijdje werd dat toch wel wat benauwend. De sociale controle is groot, maar de beklemming die ik daar ervoer was wel weer belangrijk voor mijn werk. Tot Iran was ik bezig geweest met schilderijen van mensen en wasgoed en ik maakte foto's van waslijnen, maar in Iran kon ik geen wasgoed meer vinden. Dat hangt daar niet open en bloot buiten.

'In China heb ik ook goed kunnen werken. Ik zat er als *artist in residence* aan de rand van Beijing. Het voelde aan als een

dorp, met allemaal kleine winkeltjes en restaurantjes. En het stikte er van de kunstenaars. Veel buitenlanders ook, met assistenten die hun werk inkleuren. Kunst is hot in China. Overal zijn bedrijfjes die verf verkopen en frames voor je maken. Alles was er hoogdravend, luxe, groots, daar was ik daarna trouwens wel helemaal zat van. Openingen zijn trouwens overal hetzelfde, heb ik gemerkt. Iedereen is aan het netwerken en kijkt naar elkaar en niet naar de kunst. En iedereen komt natuurlijk ook voor de versnaperingen... 'In het gebouw van Minerva maak ik nu een muurschildering zoals ik er ook één heb gemaakt in Letland, op de terugweg van onze reis. Ik heb er helemaal geen moeite mee dat mijn muurschildering straks weer wordt overgeschilderd. Ik documenteer alles goed en vindt het zelfs wel mooi dat het straks weer weg is. Geen ballast. Het werkt heel bevrijdend om alles achter je te laten.'

Rina Tienstra

Expositie van 9 t/m 19 september, Academie Minerva
www.rolinanell.nl